

ПРОБЛЕМИ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ПІДПРИЄМСТВА ТА ШЛЯХИ ВИРІШЕННЯ

У процесі розвитку будь-якого підприємства рано чи пізно гостро назріває питання про інвестування. В умовах світової фінансової кризи, складно уявити хоч одну сферу життєдіяльності людини на яку б він не вплинув. Слід зазначити, що світова фінансова криза - це різке погіршення стану фінансового ринку внаслідок реалізації накопичених ризиків під впливом внутрішніх і зовнішніх економічних і політичних чинників, що тягне порушення його функціонування, зниження цінкових показників, погіршення ліквідності і якості фінансових інструментів, банкрутство учасників і є одним з етапів економічного циклу.

Завдяки економічним кризам генеруються більш оптимальні та ефективні методи ведення бізнесу, в тому числі і створюється більш раціональна інвестиційна політика підприємства.

Слід зазначити, інвестиційна політика підприємства — це політика підприємства, спрямована на ефективне вкладення капіталу і його повернення з додатковим прибутком.

Існує велика безліч класифікацій інвестиційної політики підприємства. Найбільш повна і ємна класифікація була висунута в роботі І.А. Бланка. Інвестиційну політику класифікують:

1. За типом об'єкта інвестиційного вкладення:
  - 1.1. реальні;
  - 1.2. портфельні.
2. За характером участі в інвестуванні:
  - 2.1. непрямі.
  - 2.2. прямі:
    - 2.1.1. капітальне фінансування;
    - 2.1.2. боргове фінансування;
3. За тривалістю інвестування:
  - 3.1. довгострокові;
  - 3.2. короткострокові.
4. За формами власності інвестиційних ресурсів:
  - 4.1. спільні;
  - 4.2. іноземні;
  - 4.3. державні;
  - 4.4. приватні.
5. За регіональною ознакою інвестування коштів:
  - 5.1. зовнішні;
  - 5.2. внутрішні.

В умовах світової фінансової кризи інвестиційні потоки зводяться до мінімуму, а підприємствам, в свою чергу, в край необхідно отримати фінансову підтримку. У процесі кризи, підприємством розробляється специфічна інвестиційна політика.

Слід зазначити, що нераціонально дотримуватися тільки одного виду інвестиційної політики, слід диверсифікувати джерела інвестування. Це обумовлено проблемами інвестування в процесі кризи. Так як обсяг сукупних інвестиційних потоків стрімко скорочується, вигідно мати кілька джерел інвестування.

Визначимо позитивні і негативні сторони кожного виду інвестування. Реальні інвестиції вигідні для підприємства, так як спричиняють збільшення статутного капіталу за допомогою залучення грошових коштів і майна. Але для інвестора даний вид інвестування досить ризикований, тому що в процесі фінансової кризи підприємство може стати банкрутом.

Портфельні інвестиції є консервативною політикою інвестора, оскільки головна мета для інвестора є забезпечення безпеки своїх вкладених капіталів. Портфельні інвестиції мають на увазі процес купівлі-продажу на фондовому ринку цінних паперів і фінансових активів. Інвестор має можливість розподілити свої фінансові активи в різні «портфелі», шляхом придбання цінних паперів різних компаній. У свою чергу, для підприємства це не найвигідніший вид інвестування, так як обсяг інвестованих коштів перерозподілено в різні об'єкти інвестування.

При виборі між прямим і непрямим інвестуванням вигідніше як для інвестора, так і для підприємства є прямі, так як в непрямих інвестиціях в процес вступає фінансовий посередник (комерційний банк і т.д.). Але з іншого боку, фінансовий посередник знизить ризики інвестування для інвестора, але збільшить витрати.

Як правило, інвестор має на меті максимізувати прибуток від вкладеного капіталу в найбільш короткі терміни, вибирає короткострокові інвестиції, чим збільшує ризик. Для підприємства ж більш вигідніше отримувати інвестиційні кошти протягом тривалого періоду часу.

Для підприємства, в процесі залучення інвесторів слід диверсифікувати джерела інвестиційних коштів, а саме залучити державні, приватні та іноземні інвестиційні кошти.

Для інвестора так само слід диверсифікувати об'єкти інвестування і вкладати кошти як у зовнішньо державні об'єкти, так і в внутрішньо державні.

Відзначимо, що в теорії фінансового менеджменту за критерієм ризику виділяють три види інвестиційної політики підприємства: консервативна, помірна і агресивна інвестиційна політика.

Для зменшення ризиків, інвесторові потрібно вдатися до консервативної інвестиційної політики. Якщо ж пріоритетом для інвестора є отримання максимального прибутку, йому слід вдатися до агресивної інвестиційної політики. Якщо ж інвестор бажає зберегти баланс між ризиком і розміром прибутку, слід вибрати помірну інвестиційну політику.

У створенні та реалізації інвестиційної політики підприємства слід застосовувати пошук альтернативних варіантів видів, форм і методів здійснення інвестиційної діяльності. Інвестиційні кошти для підприємства — це ковток свіжого повітря, за допомогою якого можна збільшити ефективність функціонування підприємства. Вибір альтернатив — це фундаментальний принцип для розвитку і проектування майбутнього розвитку підприємства.

Формуючи інвестиційну стратегію, необхідно мати на увазі, що інвестиційна діяльність є головним механізмом впровадження технологічних нововведень, що забезпечує зростання конкурентної позиції підприємства на ринку. Тому реалізація спільних цілей

стратегічного розвитку підприємства в значній мірі залежить від того, наскільки його інвестиційна стратегія відображає досягнуті результати технологічного прогресу і адаптована до швидкого використання нових його результатів.

Список джерел:

1. Бланк И.А. *Инвестиционный менеджмент*. – М.: 2001. — 448 с.